

ಉತ್ಕೃಷ್ಟತೆಗೆ ರಾಜಮಾರ್ಗ

ವಿಜಯಕುಮಾರ್

ಸರ್ಕಾರಿ ನೌಕರಿಯನ್ನು ಗಳಿಸುವುದು, ಸ್ವಂತ ಮನೆ ಮಾಡುವುದು, ಕಾರು ಕೊಳ್ಳುವುದು, ಒಳ್ಳೆಯ ಬ್ಯಾಂಕ್‌ಬ್ಯಾಲೆನ್ಸ್, ಈ ರೀತಿಯ ಆಶೋತ್ತರಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವೀ ಬದುಕಿನ ಸಾರ್ವತ್ರಿಕ ಲಕ್ಷಣಗಳೆಂದು ಬಹಳಷ್ಟು ಮಂದಿ ಬಗೆಯುತ್ತಾರೆ. ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಂತೂ ಸರ್ಕ್ಸ್ ಅಥವಾ ಯಶಸ್ವೀಗೋಸ್ಕರ ಪರಿತಪಿಸುವಂತೆ, ತಂದೆತಾಯಿಗಳು, ಅಧ್ಯಾಪಕರು ಮೊದಲುಗೊಂಡು ಎಲ್ಲರೂ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ಯುವಪೀಳಿಗೆಯ ತಲೆಗೆ ತುಂಬುತ್ತಾರೆ. ಈ ಸ್ಪರ್ಧಾತ್ಮಕ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಸದಾ ಮುನ್ನುಗ್ಗುವ, ಮೇಲೇರುವ, ಅತ್ಯಲ್ಪ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಬಾಚಿಕೊಳ್ಳುವ, ನಿಧಾನಿಸಿದರೆ ಎಲ್ಲಿ ಅವಕಾಶಗಳು, ಸಂಪತ್ತು, ಸವಲತ್ತುಗಳು ಪರರ ಪಾಲಾದೀತೋ ಎಂದು ಹುಲುಬುವ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ಮೊದಲು ಬಲಿಯಾಗುತ್ತಿರುವುದು ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಸಹಜವಾಗಿರುವ ಪ್ರತಿಭಾಪ್ರಕಾಶ. ಇಂಗ್ಲೀಷಿನಲ್ಲಿ ಇದನ್ನು spontaneity ಎಂದೂ ಕರೆಯುವುದುಂಟು. ಇದು ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಸಹಜ ಹಾಗೂ ಸಮಯೋಚಿತವಾದ ಯೋಗ್ಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಎನ್ನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ನಿರಾಡಂಬರನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಸಾಂಗತ್ಯ, ಸಾಮರಸ್ಯವಿದ್ದು ಸಹಜಪ್ರತಿಭೆಯ ಪ್ರಕಾಶಕ್ಕೆ ಒಂದು ಯೋಗ್ಯ ಮಾನಸಿಕ ವಾತಾವರಣವಿರುತ್ತದೆ. ಇಂದಿನ ಯಾಂತ್ರಿಕ ಹಾಗೂ ಧಾವಂತದ ಬದುಕು ಮತ್ತು ಮಿತಿಮೀರಿದ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಭಾವನಾತ್ಮಕ ಬದುಕನ್ನು ನಿಭಾಯಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದರಲ್ಲಿ ಸೋಲಿದ್ದಾನೆ.

ಒಮ್ಮೆ ಒಬ್ಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ ಜನಸಾಮಾನ್ಯರ ಮಧ್ಯೆ, ಅದರಲ್ಲೂ ರೈತಾಪಿ ಜನರೊಡನೆ ಬೆರೆಯದೆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳು ಅರ್ಥವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದೇಶಿಸಿ ಸರಳವಾದ ಉಡುಪಿನಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮೀಣ ಪ್ರದೇಶದ ಬಸ್ ಒಂದರಲ್ಲಿ ಪಯಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ. ಈತನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಳಿತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ರೈತ ಯಾವುದೋ ಯೋಚನಾಲಹರಿ ಯಲ್ಲಿದ್ದನು. ಈ ಸಮಾಜಕಾರ್ಯಕರ್ತ ಆ ರೈತನನ್ನು ಮಾತಿಗೆಳೆಯಬೇಕೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ, “ಏನಪ್ಪಾ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆ ರೈತ “ಪಕ್ಕದ ಊರಿಗೆ” ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ಪುನಃ ತನ್ನ ಲಹರಿಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ. ರೈತನು, “ನೀವ್ಯಾರು, ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಯಾಣ ಎಲ್ಲಿಗೆ?” ಎಂದು ಮಾತು ಬೆಳೆಸಬಹುದು ಎಂದೇಶಿಸಿದ್ದ ಸಮಾಜಕಾರ್ಯಕರ್ತನಿಗೆ ನಿರಾಸೆಯಾಯಿತು. ಆಗ ಸಮಾಜ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನೇ ಮತ್ತೆ ಮಾತಿಗಾರಂಭಿಸಿ, “ನೋಡಯ್ಯಾ, ನಾನೊಬ್ಬ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತ. ಈ ಪ್ರಯಾಣ ಏಕೋ ಬೇಸರವೆನಿಸುತ್ತಿದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ನಾವಿಬ್ಬರೂ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ಪಂದ್ಯ

ಆಡೋಣ. ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸೋತರೆ, ನಿನಗೆ ನೂರು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ನೀನೇನಾದಾರೂ ಸೋತರೆ ನನಗೆ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡು, ಸಾಕು” ಎಂದು ಹೇಳಿದನು. ಇಬ್ಬರೂ ಈ ರೀತಿ ಒಪ್ಪಂದ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಪಂದ್ಯಕ್ಕಿಳಿದರು. ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನು, “ರಾತ್ರಿ ನಾವು ಚಂದ್ರನನ್ನು ನೋಡುತ್ತೇವಲ್ಲ. ಆ ಚಂದ್ರ ನಮ್ಮಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂದು ರೈತನನ್ನು ಕೇಳಿದನು. “ನನಗೆ ತಿಳಿಯದು” ಎಂದು ರೈತನೆಂದಾಗ “ನೀನೀಗ ಸೋತೆ, ನನ್ನನ್ನೂ ಸಹ ಒಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳು” ಎಂದನು. ಆಗ ರೈತ, “ಹಗಲಿನ ಆಕಾಶದಲ್ಲಿ ಸೂರ್ಯ ಕಾಣಿಸುತ್ತಾನಲ್ಲವೇ, ಆ ಸೂರ್ಯ ನಮ್ಮಿಂದ ಎಷ್ಟು ದೂರದಲ್ಲಿದ್ದಾನೆ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ಆ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನು ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದೆ ಸೋಲನ್ನೊಪ್ಪಿಕೊಂಡು, “ಆ ದೂರ ಎಷ್ಟು ಎಂದು ನೀನೇ ಹೇಳು, ನೋಡೋಣ” ಎಂದನು. ಆಗ ರೈತ, “ನನಗೂ ತಿಳಿಯದು. ಆದರೆ ನೀವು ನನ್ನ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದೆ ಸೋಲಿದ್ದೀರಿ. ನಾನೂ ನಿಮ್ಮ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ಉತ್ತರಿಸಲಾಗದೆ ಸೋಲಿದ್ದೇನೆ. ಆದರೆ ನೀವು ಕೇಳಿದ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ನಾನು ಉತ್ತರ ಕೊಡಬೇಕೆಂದೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲನೇ ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ನಾನು ಸೋತದ್ದರಿಂದ ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕಳೆದುಕೊಂಡು, ಎರಡನೇ ಪಂದ್ಯದಲ್ಲಿ ನೀವು ಸೋಲಿದ್ದರಿಂದ ತೊಂಬತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಕೊಡಿ” ಎಂದನು. “ಲೆಕ್ಕವೇನೋ ಸರಿಯಾಗಿದೆ” ಎನ್ನುತ್ತಾ ಸಾಮಾಜಿಕ ಕಾರ್ಯಕರ್ತನು ರೈತನ ಬುದ್ಧಿವಂತಿಕೆಗೆ ತಲೆದೂಗುತ್ತಾನೆ.

ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ನಿರಕ್ಷರಸ್ಥರು ಎಂದೇಶಿಸಲಾಗುವ ಹಳ್ಳಿಯ ರೈತನಲ್ಲಿ ಬೇಸಾಯ, ದುಡಿಮೆ, ಸ್ವಾಭಿಮಾನಗಳಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದ ಸ್ವತಂತ್ರ ಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ನಾವು ಕಾಣಬಹುದು. ಇಂದು ನಗರವಾಸಿ, ವಿದ್ಯಾವಂತ ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಯಾಂತ್ರಿಕತೆ ಎಷ್ಟು ತೀವ್ರವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಗಮನಿಸಬೇಕಾದರೆ ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸದ ಒಂದು ಹಂತ ಆದ ಮೇಲೆ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಇಲ್ಲವೇ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಕಾಲೇಜ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೀಟು ದೊರಕಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಪೋಷಕರು ಪಡುವ ಪರದಾಟವನ್ನು ನೋಡಬೇಕು. ಇತರ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ. ಆದರೆ ಸ್ವಪ್ರತಿಷ್ಠೆಯಾಗಿಯಾದರೂ ವೈದ್ಯಕೀಯ ಅಥವಾ ಇಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ಕೋರ್ಸ್ ಅನ್ನು ಮಾತ್ರ ತಮ್ಮ ಮಗ ಅಥವಾ ಮಗಳು ಓದಬೇಕು, ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವನು ಬುದ್ಧಿವಂತ ಎಂಬ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ಬಲವಾಗಿಸುವ ಉಸಿರುಗಟ್ಟುವ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಯುವಜನಾಂಗ ಸಿಲುಕಿಕೊಂಡಿದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಪೋಷಕರಿಗಾಗಲಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗಾಗಲಿ ಜೀವನದ ವೈಶಾಲ್ಯತೆಯ ಅಥವಾ ಸಮಗ್ರತೆಯ ಕಲ್ಪನೆ ಇರುವುದಿಲ್ಲ. ತಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುರೂಪವಾದ ಉದ್ಯೋಗಾವಕಾಶಗಳನ್ನು ಬಳಸಿಕೊಳ್ಳುವ ಉತ್ತೇಜನ ಇಲ್ಲದಿರುವುದರಿಂದಲೇ ಯುವಕರಲ್ಲಿ

ಲೇಖಕರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಆಶ್ರಮದ ಭಕ್ತರು. ಇವರು ಆಂಧ್ರಪ್ರದೇಶದ ಕಡಪಾದಲ್ಲಿನ ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಿಷನ್ನಿನಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ.

ಕುರಿಮಂದೆಯಂತೆ ಒಂದೇ ಜಾಡನ್ನು ಹಿಡಿಯುವವರೇ ಹೆಚ್ಚು ಬದುಕು ವೈವಿಧ್ಯಮಯವಾದದ್ದು. ವೈವಿಧ್ಯತೆಯೇ ಬದುಕಿನ ಶಕ್ತಿ ಮತ್ತು ಸೌಂದರ್ಯ ಎಂಬುದನ್ನು ಮನದಟ್ಟಾಗಿಸುವ ಶೈಕ್ಷಣಿಕ ಹಾಗೂ ಕೌಟುಂಬಿಕ ವಾತಾವರಣದ ಅಭಾವವನ್ನು ನಾವಿಂದು ಕಾಣುತ್ತಿದ್ದೇವೆ. ದೈನಂದಿನ ಬದುಕನ್ನು ಸೃಜನಾತ್ಮಕವಾಗಿ ಬಾಳುವ, ದಿನದ ಬಹುತೇಕ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯಲಹರಿಯನ್ನು ಉಕ್ಕಿಸಿ ವಿನೋದ ಪ್ರಿಯತೆಯಿಂದ ಬದುಕುವ ಜೀವನಕಲೆಯನ್ನು ಇಂದಿನ ಕೊಳ್ಳುಬಾಕ ಸಂಸ್ಕೃತಿಯ ವಾತಾವರಣವು ನಮ್ಮಿಂದ ಅಪಹರಿಸಿ ಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಇದರ ಸ್ಥಾನವನ್ನು ಉದ್ದಿಕ್ತತೆ, ಆವೇಶ, ಥ್ರಿಲ್‌ಗಳು ಆಕ್ರಮಿಸಿ, ವಿಕೃತವಾದ ಮನೋರಂಜನೆಯ ಧೋರಣೆಯನ್ನು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಹಬ್ಬಿಸಿಬಿಟ್ಟಿವೆ.

ಎಲೆಕ್ಟ್ರಾನಿಕ್ ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಪ್ರಭಾವದಿಂದ ರೂಪಿತವಾದ ಜೀವನಶೈಲಿಯು ನಮ್ಮೆದುರು ಒಂದು ಭ್ರಮಾಲೋಕವನ್ನೇ ಸೃಷ್ಟಿದೆ. ಬದುಕಿನ ವಾಸ್ತವದಿಂದ ನಮ್ಮನ್ನು ಬಹುದೂರ ಕೊಂಡೊಯ್ಯುವ, ಬದುಕನ್ನು 'ಸಿನಿಮಾ' ಮಾಡರಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಳೆಸುವ ಕನಸನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಸುತ್ತಿದೆ. ಇಂಥ ಭ್ರಮಾಲೋಕದಲ್ಲೇ ಇರಲು ಬಯಸುವುದು ಮಾನಸಿಕ ಅಭದ್ರತೆಯನ್ನು ತೀಕ್ಷ್ಣಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಎಂಬ ಮನೋ ವಿಜ್ಞಾನದ ತಥ್ಯವನ್ನು ನಾವಿಂದು ಮನಗಾಣಬೇಕಾಗಿದೆ.

ಆಧುನಿಕ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ಯಾವುದಾದರೂ ವೃತ್ತಿಯಲ್ಲಿ ನಿರತನಾಗಿರಲೇಬೇಕು. ತನ್ನ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ, ಅಭಿರುಚಿ ಇವುಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ವ್ಯಕ್ತಿ ಆಯ್ದು ಕೊಂಡರೆ ಮಾತ್ರ ಸಂತೃಪ್ತ ಜೀವನ ನಡೆಸಲು ಸಾಧ್ಯ. ಇದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಬೇಕಾದರೆ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿದೆಸೆಯಿಂದಲೇ ಪ್ರತಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ ನೈಜ ಮೌಲ್ಯವನ್ನರಿತು ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ಅನುಗುಣವಾದ ವೃತ್ತಿಯನ್ನು ಕೈಗೊಳ್ಳಲು ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ನಾವು ನಮ್ಮಲ್ಲಿನ ಶಕ್ತಿಸಾಮರ್ಥ್ಯಗಳನ್ನು ಎಷ್ಟು ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದೇವೆ, ನಮ್ಮ ಪ್ರವೃತ್ತಿ ಎತ್ತ ಕಡೆಗಿದೆ ಎಂಬುದರ ಅರಿವು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪರಿಣಾಮಕಾರಿಯಾದ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲದು. ಒಂದು ಬ್ಯಾಂಡ್ ಡ್ರಂ ಅನ್ನು ಒಬ್ಬ ಸಂಗೀತಕಾರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅದರಲ್ಲಿ ನಾದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುತ್ತದೆ. ಅದೇ ಇತರರು, ಅದರಲ್ಲಿ ಬರೀ ಗಲಾಟೆ ಶಬ್ದವನ್ನಷ್ಟೇ ಉಂಟುಮಾಡಬಲ್ಲರು. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ನಾವು ತಿಳಿದಿರುವುದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಅಪಾರವಾದ ಶಕ್ತಿ ಇದೆ. ಗಡಿಬಿಡಿ, ಒತ್ತಡ, ಉದ್ವೇಗಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತವಾದ ಪ್ರಶಾಂತ ಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವೇ ನಮ್ಮಲ್ಲೇ ಅಡಗಿ ಕುಳಿತಿರುವ ಸೃಜನಾತ್ಮಕತೆಯ ಹಲವಾರು ಮಗ್ಗುಲುಗಳು ಚೈತನ್ಯ ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಪುಟಿದು ಚಿಮ್ಮುತ್ತವೆ. ಈ ಪ್ರಕ್ರಿಯೆ ಹೆಚ್ಚಿದಷ್ಟೂ ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಯ ಪ್ರಕಟನೆಯು ಅಧಿಕವಾಗುತ್ತದೆ. ಅದೃಷ್ಟವಶಾತ್, ನಮ್ಮ ಸ್ವಭಾವ, ಯೋಗ್ಯತೆಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾದ ವೃತ್ತಿ ನಮ್ಮದಾದರೆ, ನಾವು ಹೆಚ್ಚು ಸೃಜನಶೀಲರಾಗಲು, ಪ್ರಯೋಗಶೀಲರಾಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ. ನಮ್ಮ ಯೋಗ್ಯತೆಯನ್ನರಿತು ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಮರ್ಪಕವಾಗಿ

ರೂಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಇರುವ ಕೆಲವು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಅಂಶಗಳಿವೆ. ಅವೆಂದರೆ, ನಮ್ಮ ಬುದ್ಧಿಶಕ್ತಿ, ಮನೋಧೋರಣೆ, ಆಸಕ್ತಿ ಹಾಗೂ ಶಾಲಾದಿನಗಳಲ್ಲಿನ ಸಾಧನೆಗಳು ಇತ್ಯಾದಿ. ಶಾಲಾವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿ ನಾವು ಪಡೆದ ಪರಿಣತಿ ತರಬೇತಿಗಳು ನಮ್ಮ ಒಟ್ಟಾರೆ ಬದುಕಿನ ಮೇಲೆ ಯಾವ ರೀತಿಯ ಪ್ರಭಾವವನ್ನು ಬೀರಿವೆ ಎಂಬುದನ್ನು ಅರಿಯಲು, ಆಗಾಗ ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವೇ ಅವಲೋಕಿಸಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಒಳ್ಳೆಯದು. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಈ ಕೆಳಗಿನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ಸಹಾಯ ಮಾಡಬಲ್ಲವು:

೧) ವಿರಾಮ ವೇಳೆಯನ್ನು ನಾವು ಹೇಗೆ ಕಳೆಯುತ್ತೇವೆ?

೨) ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ಪರಿಹಾರಕ್ಕೆ ಯಾವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಬಳಸುತ್ತೇವೆ?

೩) ನಾವು ಎಂತಹ ಸನ್ನಿವೇಶಗಳಲ್ಲಿ ತಾಳ್ಮೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ?

೪) ಆಶಾಭಂಗವಾದಾಗ ಏನು ಮಾಡುತ್ತೇವೆ?

೫) ಕುಟುಂಬದ ಇತರ ಸದಸ್ಯರೊಂದಿಗೆ ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಸಹೋದ್ಯೋಗಿಗಳೊಂದಿಗೆ ಅನ್ಯೋನ್ಯವಾಗಿರುವ ಮತ್ತು ಸಹಕರಿಸುವ ಮನೋಭಾವವುಳ್ಳವರಾಗಿದ್ದೇವೆಯೇ?

ಇಂತಹ ಕೆಲವು ಮೌಲ್ಯಮಾಪನದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು ನಮ್ಮನ್ನು ನಾವು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಲು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತವೆ. ಇಂತಹ ಮೌಲ್ಯಮಾಪನ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳನ್ನು ಅನ್ವಯಿಸಿ, ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯನ್ನು ಚಿಕ್ಕಂದಿನಿಂದಲೇ ರೂಪಿಸುವ ಹೊಣೆ ವಿಶೇಷವಾಗಿ ಅಧ್ಯಾಪಕ ವರ್ಗದವರ ಮೇಲೆ ಇದೆ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗೆ ಅತ್ಯಂತ ಪ್ರಿಯವಾದ ಪಠ್ಯೇತರ ಚಟುವಟಿಕೆ ಯಾವುದು ಎಂಬುದನ್ನು ಪತ್ತೆಹಚ್ಚಿ ಅವನನ್ನು ಅವನ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ಸ್ತರದಲ್ಲಿ ಅಧ್ಯಯನ ಮಾಡಿ ವೀಕ್ಷಿಸಿದಾಗ ಮಾತ್ರ, ಸೂಕ್ತವಾದ ಮಾರ್ಗದರ್ಶನ ನೀಡಲು ಸಾಧ್ಯ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯು ತನ್ನ ಸ್ವಭಾವಕ್ಕೆ ತಕ್ಕ ವಾತಾವರಣದಲ್ಲಿ ಬದುಕಲು ಅರಿತಾಗ ಅನವಶ್ಯಕವಾದ ಒತ್ತಡಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಅಧ್ಯಯನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆಟಪಾಠಗಳಲ್ಲಿ, ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಸಹಕಾರ ಮನೋಭಾವ ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡು ಉತ್ಸಾಹ, ಲವಲವಿಕೆಗಳಿಂದ ತೊಡಗಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಆಗ ಮಾತ್ರ ಅವನಿಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ.

ಇಂಥ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಮತ್ತು ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ನಿರ್ಮಾಣ ಮಾಡುವುದು ಪೋಷಕರ ಮತ್ತು ಶಿಕ್ಷಕರ ಜವಾಬ್ದಾರಿ ಯಾಗಿದೆ. ಯುವಜನರಲ್ಲಿ ಅರಳುವ ಪ್ರತಿಭೆಯ ಹೂವನ್ನು ಸರಿಯಾಗಿ ವಿಕಸನಗೊಳ್ಳುವಂತೆ ಮಾಡದೆ ಇದ್ದರೆ, ಘೋರ ಪರಿಣಾಮಗಳು ಉಂಟಾಗುತ್ತವೆ; ಹಠಾಶೆಯಿಂದ ನರಳುವ, ಸೃಜನಾತ್ಮಕ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುವ ಜೀವಚಕ್ರವುಗಳಾಗಿ ನಮ್ಮ ಯುವಜನರು ತಮ್ಮ ಬಾಳನ್ನು ಹಾಳು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಇಂಥವರಿಂದ ದೇಶದ, ಸಮಾಜದ ಏಳಿಗೆಯಾಗಬೇಕೆಂದು ನಾವು ಬಯಸುವುದು ಹೇಗೆ ತಾನೇ ಸಾಧ್ಯ?

